

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: V.P., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16.4.2012, č.j. KrÚ 23898/2012/ODSHI/8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 26.1.2012, č.j. OSA/P-1809/11-D/38, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž za spáchaný přestupek mu byla podle zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 1.500,-- Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-- Kč. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8.10.2011 okolo 15:39 hodin v obci Pardubice na pozemní

komunikaci ul. Hradecká (most P. Wonky) řídil nedovolenou rychlostí vozidlo zn. VW, rz: „X“, když mu byla hlídkou Městské policie Pardubice naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena 61 km/h, čili dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (tj. 50 km/h) překročil o 11 km/h. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Správní orgán, Magistrát města Pardubic, na základě podaného odporu proti příkazu Magistrátu města Pardubic, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,-- Kč, nařídil nový termín jednání na den 25.1.2012. Z tohoto jednání se žalobce řádně, společně se svým zmocněncem (JUDr. Jiří Volný), omluvil z důvodu nemoci, avšak na tuto řádnou omluvu správní orgán nebral „žáden zřetel“ a provedl jednání bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, když během jednání provedl výslech „korunního svědka“ – strážníka, který měl provádět zjištění přestupku, který byl žalobci kladen za vinu. Tím byl žalobce zkrácen na svých základních právech zaručených mu Ústavou ČR a Základní listinou práv a svobod. Na základě tohoto jednání pak Magistrát města Pardubic vydal dne 26.1.2012 rozhodnutí, kterým ho uznal vinným ze spáchání přestupku, přičemž dne 15.2.2012 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání. Dne 16.4.2012 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. vydal žalované rozhodnutí (pozn. krajského soudu), a toto rozhodnutí zaslal žalovaný na adresu zmocněnce, JUDr. Jiřího Volného, kterému bylo doručeno dne 30.4.2012. Ten však již v uvedený den nebyl oprávněn rozhodnutí za žalobce převzít, neboť dne 26.4.2012 žalobce odvolal plnou moc a informoval o tom i správní orgán I. stupně. Dne 9.5.2012 zaslal žalovaný žalobci uvědomění o právní moci rozhodnutí, na kterém, dle názoru žalobce, mylně vyznačil den nabytí právní moci na den 30.4.2012, tedy den, kdy rozhodnutí přijal zmocněnec, JUDr. Jiří Volný, který dle jeho sdělení toto rozhodnutí v tentýž den zaslal zpět žalovanému. Tento způsob sdělení správního orgánu žalobce „velmi udivil“, když toto sdělení mu bylo vhozeno pouze do schránky, do „obyčejné pošty“, bez doručení. Žalobce si tak dosud osobně rozhodnutí žalovaného nepřevzal, a rovněž si jej nemohl osobně převzít, neboť od 5.5.2012 byl mimo území ČR, což dokládá kopii „VOUCHERU“ ze dne 30.4.2012, když o tom, že nemůže přebírat osobně poštu, vyrozuměl žalovaného otec žalobce doporučeným dopisem ze dne 18.5.2012. V části III. žaloby žalobce uvedl, že „způsob jakým se žalovaný vypořádal s námitkami, není prokazatelný, přezkoumatelný a v žádném případě neprokazuje mojí vinu při spáchání přestupku“. Dále uvedl že, „naopak řada rozporů svědčí v můj prospěch.“ Dodal, že není jeho vinou, že orgány Městské policie Pardubice nejsou schopny zadokumentovat přestupkové jednání tak, aby o něm nebylo sporu a byla dodržena zásada in dubio pro reo, ne jak tomu bylo při jednáních správních orgánů, když se jednalo o odůvodnění pochybení správního orgánu I. stupně žalovaným, které bylo vysvětlováno písarskými chybami, které nemají žádný vliv na skutkový stav v dané věci a nepovažují se za důvodné. Dále žalobce namítl, že „dalo by se říci“, že se žalovaný nevypořádal s těmito rozpory: rozpor v označení měřicího zařízení, obsah úředního záznamu, rozpor výrobního čísla uvedeného na fotografii a výr. č. uvedeného v ověřovacím listu, vzdálenost měření, video dokumentace, neprovedení výslechu svědků. Žalovaný námitky žalobce ignoroval nebo je „fádně zpochybnil“. V části IV. žaloby zopakoval žalobce svoji námitku směřující proti doručení rozhodnutí žalovaného, které podle svého tvrzení „nikdy nepřevzal“, a tedy že mu „nikdy nebylo doručeno“. K této námitce se žalobce tak vrátil v části IV. žaloby, kde znovu

opětovně zopakoval své námitky proti způsobu doručení žalovaného rozhodnutí, kdy žalobce je názoru, že dosud mu nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného do vlastních rukou. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 29.6.2011, č.j. 8As 31/2011, kdy se NSS vyjádřil k možnosti řádného doručování při nesplnění všech podmínek, když v případě řádného nedoručení mohou být účastníci správního řízení dotčeni na svých právech včetně přístupu k soudu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22.8.2012 polemizoval s názorem žalobce, týkajícím se námitky nedoručení rozhodnutí žalovaného, když podle jeho názoru toto rozhodnutí bylo řádně doručeno zástupci – zmocněnci žalobce, kdy ten si převzal toto rozhodnutí dne 30.4.2012 a téhož dne pouze zmocněnec žalobce předal k poštovní přepravě listovní zásilku obsahující oznámení o odvolání plné moci, avšak toto obdržel žalovaný až dne 3.5.2012, když toto odvolání plné moci bylo podáno k poštovní přepravě dne 2.5.2012. Podle názoru žalovaného bylo odvolání plné moci účinné až dne 3.5.2012, kdy bylo oznámeno žalovanému, přičemž žalobce přestal být svým zmocněncem zastupován, až dne 3.5.2012. Dne 21.5.2012 obdržel žalovaný od otce žalobce písemnost, že žalobce je v současné době v zahraničí, žalovaný tuto písemnost pouze založil do spisu, neboť neměl důvod na ni nijak reagovat, tato písemnost nesplňovala zákonné náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu, nepodal ji účastník řízení ani jeho zástupce a v neposlední řadě již na ni žalovaný nereagoval proto, že řízení o přestupku považoval za pravomocně ukončené a neměl tedy důvod se tímto podáním jakkoliv zabývat. Není tedy pravdou, že rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno žalobci. Kdyby tomu tak bylo, nemohl by žalobce napadat uvedené rozhodnutí žalobou, neboť by mu nebylo známo (žalovaný odkázal na ust. § 84 odst. 2 správního řádu, kdy neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce podal dne 24.8.2012 doplnění žaloby a dne 19.9.2012 repliku k vyjádření žalovaného, ve které zopakoval žalobní námitky a polemizoval s vyjádřením žalovaného.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného

správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou údajného nedoručení žalovaného rozhodnutí žalobci. Ze správního spisu krajský soud zjistil tyto následující rozhodné skutečnosti:

Ze správního spisu vyplývá, přičemž žádný z účastníků ani nepopírá, že žalobce byl v přestupkovém řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zastoupen zmocněncem JUDr. Jiřím Volným na základě plné moci udělené žalobcem tomuto zmocněnci podle ust. § 31 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalované rozhodnutí bylo vydáno dne 17.4.2012, když datem vydání rozhodnutí je datum vypravení tohoto rozhodnutí v souladu s ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Z přiložené poštovní doručky soud zjistil, že následující den, tj. 18.4.2012, byl zmocněnec vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Zmocněnec si zásilku, obsahující i žalované rozhodnutí, převzal až dne 30.4.2012. Téhož dne, tj. 30.4.2012, podal tento zmocněnec k poštovní přepravě listovní zásilku obsahující oznámení o odvolání plné moci, které bylo datováno na den 26.4.2012, samotné odvolání plné moci je datováno na den 25.4.2012. Ze správního spisu též vyplývá, že dne 3.5.2012, tedy až po dni doručení žalovaného rozhodnutí zmocněnci žalobce, tj. po převzetí žalovaného rozhodnutí zmocněncem, obdržel žalovaný sdělení od tohoto zmocněnce žalobce o tom, že plná moc udělená mu žalobcem, byla odvolána dne 25.4.2012, tedy že rozhodnutí žalovaného mu nebylo doručeno, současně bylo rozhodnutí zmocněncem žalovanému vráceno. Tento názor prezentovaný zmocněncem zastává i žalobce, v něm se však žalobce hluboce mylí.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že žalobce zastává názor o tom, že rozhodujícím datem pro zánik plné moci není datum oznámení sdělení o zániku plné moci správnímu orgánu, ale datum, kdy účastník řízení tuto skutečnost o odvolání v plné moci sdělil svému zmocněnci. Žalovaný zastává opačný názor, tj. že rozhodujícím datem pro účinný zánik plné moci je den oznámení o zániku zastoupení správnímu orgánu. A v tom lze přisvědčit žalovanému, nikoli žalobci.

Je nesporné, že platná právní úprava, tj. správní řád, neobsahuje ustanovení o zániku plné moci. V tom případě je však nutné aplikovat zásadu jednotnosti právního řádu a přihlédnout k právní úpravě týkající se zániku plné moci aplikované v jiných řízeních, tj. zejména soudním řízením. A v soudním řízení je tato úprava zcela jasná a nepochybná. V občanském soudním řízení vedeném podle zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, resp. podle § 28 odst. 2 občanského soudního řádu, odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem.

Soud je názoru, že stejný výklad je nutné zvolit i v případě odvolání zmocnění pro zastupování účastníka ve správním řízení, tj. že odvolání tohoto zmocnění je vůči správnímu orgánu účinné až v okamžiku, kdy toto odvolání zmocnění bylo oznámeno správnímu orgánu. Ostatně v této souvislosti lze poukázat i na konstantní soudní judikaturu, tj. v daném případě rozsudek NSS ze dne 22.2.2012, čj. 8As 94/2011-80, podle něhož „...pro posuzování otázky zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení je potřeba analogicky použít ustanovení občanského soudního řádu“. Krajský soud se tedy přiklonil k názoru žalovaného, podle něhož pro účinnost odvolání zmocnění je rozhodný den oznámení této skutečnosti správnímu orgánu. Takovým dnem v daném případě byl den 3.5.2012, kdy žalovaný obdržel sdělení od zmocněnce žalobce o tom, že plná moc udělená žalobcem byla odvolána dne 25.4.2012. V tom případě ale z toho vyplývá, že dne 30.4.2012, kdy zmocněnec převzal

žalované rozhodnutí, nebylo toto odvolání zmocnění vůči žalovanému právně účinné, tedy že v této době, tj. dne 30.4.2012, převzal žalované rozhodnutí zmocněnec žalobce, který v té době byl zmocněncem žalobce, tedy že dne 30.4.2012 bylo žalované rozhodnutí doručeno JUDr. Jiřímu Volnému jako zmocněnci žalobce, a to s účinky platného doručení žalovaného rozhodnutí. Není tedy pravdou, jak žalobce namítal, že by mu nebylo žalované rozhodnutí doručeno. Toto rozhodnutí mu doručeno bylo, když v době převzetí žalovaného rozhodnutí nebylo odvolání zmocnění žalobcem vůči žalovanému právně účinné.

Krajský soud považoval dále za nutné zabývat se tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, aby v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, č.j. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov.rozsudek NSS ze dne 28.5.2007, č.j. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat

o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2Azs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vyhotovené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm.d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným-nicméně srozumitelným a jednoznačným-vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod- byť i vyhovující- obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Další žalobní námitky uvedené v části II. a III. žaloby jsou koncipovány ve značně obecné rovině. Pokud žalobce namítl, že „žalovaný se při projednávání námitek mnou uvedených v odvolání vypořádal velmi okrajově a dalo by se říci nic neprokazujícím způsobem“, tak k této obecné námitce neuvedl žalobce konkrétní skutkovou a právní argumentaci, ze které by bylo možné vyvodit závěr o pravdivosti tohoto obecného tvrzení žalobce. Jak soud již výše uvedl, není při přezkumu správního rozhodnutí povinen a ani oprávněn vyhledávat za žalobce konkrétní argumenty a doplňovat žalobní námitky tak, aby mohl věcně přezkoumat žalované rozhodnutí vydané v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. Krajský soud nemůže plnit funkci advokáta žalobce a vyhledávat tuto argumentaci, soud ve správním soudnictví není další, třetí instancí ve správním řízení, který by měl ex officio přezkoumávat soulad žalovaného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Taková povinnost je dána pouze správnímu orgánu, v případě odvolacího řízení odvolacímu správnímu orgánu (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Pro přezkum žalovaného rozhodnutí v daném případě tedy měl žalobce uvést konkrétní argumenty, které by svědčily o důvodnosti jeho obecného tvrzení, tj. měl uvést konkrétně, s jakými konkrétními námitkami a z jakých skutkových a právních důvodů se odvolací orgán v odvolání „vypořádal velmi okrajově a dalo by se říci nic neprokazujícím způsobem“, měl žalobce dále uvést konkrétně, jaké že to „rozpory“ svědčily v jeho prospěch a k jakým konkrétním důkazům správní orgán nepřihlédl, jaké konkrétní nejasnosti a neprůkaznosti důkazů nebyly brány „v prospěch obviněného“ v souladu se zásadou in dubio pro reo. Jediným konkrétní náznakem je tvrzení žalobce, obsažené v části III., kdy žalobce zpochybnil odůvodnění pochybení správního orgánu I. stupně žalovaným, které bylo vysvětlováno písařskými chybami, jenž neměly vliv na skutkový stav dané věci. I když rovněž se jedná o značně obecné tvrzení bez

uvedení konkrétní právní a skutkové argumentace žalobcem, soud k této námitce uvádí následující závěry:

Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, poukazoval na určité rozpory v označení měřicího přístroje a pořízených fotografií týkajících se spáchaného přestupku, přičemž žalovaný odůvodnil tyto drobné rozpory písarskými chybami tímto způsobem:

„V oznámení o podezření ze spáchání přestupku svědek uvádí, že měření rychlosti bylo prováděno pomocí zařízení Unikam Lidar5-KN, výrobní číslo rychloměru CAM 80000374, výrobní číslo lidarů 507-207/07647. Na fotografii pořízené tímto přístrojem je pak uvedeno: UnicamLIDAR5, v.č.: CA80000374, č. dok.: 2375. Na ověřovacím listu Českého metrologického institutu je pak uveden typ přístroje UnicamLIDAR5-K, výrobní číslo rychloměru: CAM80000374, výrobní číslo lidarů 507-2071/07647. Svědek byl podle spisového materiálu (list č. 15 spisu) proškolen z ovládání rychloměru UnicamLIDAR5-K. Zmocněnec je názoru, že tyto skutečnosti jsou v rozporu a v žádném případě neprokazují přestupkové jednání obviněného.

Odvolací orgán je přesvědčen, že ze spisového materiálu je patrné, že se jedná o jeden a tentýž přístroj, a že výše uvedené drobné rozpory jsou pouze způsobeny písarskými, nikoliv tedy faktickými chybami v úředním záznamu Městské policie Pardubice, které nemají žádný vliv na skutkový stav dané věci.

Navíc v souvislosti s dokazováním v přestupkovém řízení pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (srov. rozsudek NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 1 AS 54/2009-68 a rozsudek ze dne 21.6.2007, č.j. 1 As 16/2007-106, dostupné na www.nssoud.cz), což v daném případě správní orgán I. stupně učinil.

Co se týče rozporu mezi fotografií, kde je uvedeno výrobní číslo CA80000374, a ověřovacím listem Českého metrologického institutu, kde je uvedeno CAM80000374, jedná se opět s nejvyšší pravděpodobností o chybně zadaný údaj do přístroje ze strany Městské policie Pardubice, nutno však uvést, že důležité je především číslo daného přístroje, neboť písmeny „CAM“ začíná každé výrobní číslo u přístrojů vyrobených společností CAMEA, spol. s r.o. (tato společnost je uvedena i jako výrobce na ověřovacím listu), a tato skutečnost opět nemá žádný vliv na naměřenou rychlost, či zákonnost daného měření.

Dále se odvolací orgán nemůže ztotožnit s tvrzením zmocněnce, že z ověřovacího listu Českého metrologického institutu vyplývá, že daný přístroj byl certifikován na měření na vzdálenost 30 metrů, a vozidlo obviněného bylo zachyceno ve vzdálenosti 140 metrů, tedy že dané měření bylo provedeno v rozporu s ověřovacím listem a metodickými pokyny. K tomuto odvolací orgán uvádí, že označení v ověřovacím listu, kde je uvedeno „typ 30m“ neznamená, že přístroj je kalibrován na měření na tuto vzdálenost, ale jedná se o minimální měřicí vzdálenost. Konkrétně přístroj UnicamLIDAR5-K měří na vzdálenost 30-1000 metrů, nelze tedy ani tuto námitku přijmout jako důvodnou.

Co se týče oznámení o podezření ze spáchání přestupku, napadá zmocněnec též skutečnost, že on ani obviněný neměli možnost se seznámit s videodokumentací, ačkoliv je na tomto oznámení uvedena jako jedna z příloh. Odvolací orgán je přesvědčen, že i v tomto

případě se jedná o písarskou chybu, neboť ze spisového materiálu nikde nevyplývá, že by byl jakýkoliv videozáznam ve věci uvedeného přestupku pořízen. Nebyl uveden v provedeném důkazním materiálu během ústního jednání ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a není ani patrné, že by správní orgán I. stupně od Městské policie Pardubice takovýto záznam obdržel, tedy i tuto námitku odvolací orgán nepovažuje za důvodnou.“

Uvedené závěry žalovaného považuje krajský soud za logické, srozumitelné, věcně přezkoumatelné, přičemž není oprávněn a ani povinen za žalobce vyhledávat další skutkovou a právní argumentaci, která by výše uvedené závěry žalovaného konkrétním způsobem napadala. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, bylo přestupkové jednání prokázáno z dostatečných podkladů, tj. ze záznamu o podezření z přestupku sepsaného strážníkem Městské policie Pardubice, z fotodokumentace místa a jedoucího – měřeného vozidla řízeného žalobcem, z oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsaného strážníkem Petrem Valdou, který prováděl měření, a v neposlední řadě výpovědi svědka strážníka Petra Valdy. Žalované rozhodnutí obsahuje dostatek skutkových a právních důvodů svědčících o přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, přičemž rovněž žalované rozhodnutí obsahuje skutkové a právní důvody pro zamítnutí odvolání žalobce, takže i žalované rozhodnutí je přezkoumatelné z hlediska jeho srozumitelnosti a dostatku skutkových a právních důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Rovněž další tvrzení žalobce o existenci rozporu (v části III. žaloby), tj. rozporu v označení měřícího zařízení, v obsahu úředního záznamu, rozporu výrobního čísla na fotografii a výrobního čísla uvedeného v ověřovacím listu, vzdálenosti měření, videodokumentace, neobsahuje konkrétní skutkovou a právní argumentaci, ze které by bylo možné vyvodit závěr o tom, že by se žalovaný nevypořádal s těmito rozpory. Naopak, jak vyplývá z výše citované části, s těmito rozpory se žalovaný „vypořádal“. Pokud žalobce v této části namítl, že nebyl proveden výslech svědků, tak neuvedl konkrétně, o jaké že svědky se to mělo jednat, přičemž není povinností soudu konkrétní argumentaci k této námitce za žalobce doplňovat a sám se s ní vypořádávat. Přes tuto skutečnost soud z žalovaného rozhodnutí a z odvolání žalobce zjistil, že žalobce navrhoval výslech dalších strážníků Městské policie Pardubice Jany Brandsteinové a Miroslava Nováka, kteří společně se strážníkem, který byl vyslechnut jako svědek, tj. s Petrem Valdou, prováděli měření rychlosti vozidel. Není pravdou, že by se s touto námitkou žalovaný nevypořádal. Na straně 5 žalovaný k tomuto návrhu žalobce, resp. k odvolací námitce žalobce, uvedl následující závěry:

„Z výslechu svědka u ústního jednání vyplývá, že přístrojem na měření rychlosti měřil svědek právě v okamžiku, kdy tímto přístrojem zachytil poruchové jednání obviněného, a že svědek s obviněným daný přestupek na místě projednal, resp. sepsal s ním záznam o podezření z přestupku, zatímco oba výše uvedení strážníci v té chvíli projednávali přestupky s jinými řidiči. U ústního jednání byl tedy proveden výslech strážníka, který prováděl měření, a který obviněného zastavil a na místě s ním jednal, což je podle názoru odvolacího orgánu dostačující. Odvolací orgán se dále domnívá, že výslech ostatních strážníků by byl jednak zcela nadbytečný a v rozporu se základními zásadami správního řízení (zásada hospodárnosti, zásada rychlosti a procesní ekonomie) a jednak by nevnesl do skutkového stavu žádné nové skutečnosti.“

Toto zdůvodnění skutečnosti, proč nebyl proveden výslech navrhovaných svědků, žalobce v žalobě nenapadl a vzhledem k tomu, že tyto závěry žalovaného jsou logické a srozumitelné, přičemž soud není povinen za žalobce ex officio vyhledávat skutkovou a právní argumentaci proti tomuto závěru žalovaného, nemohl soud přisvědčit zmíněné žalobní námitce žalobce. Navíc, cílem soudního přezkumu „je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky (rozsudek NSS č.j. 9As 1/2010-58)“. Této povinnosti podle soudu správní orgány dostaly, když shromáždily dostatečné podklady pro to, aby byl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a byly z nich vyvozeny správné právní závěry. Správní orgán není povinen provést každý důkaz navržený účastníkem správního řízení, když je povinen provést dokazování za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (srov. § 3 správního řádu, § 50 odst. 4 správního řádu). V daném případě dospěl žalovaný k závěru o tom, že takovým potřebným důkazem byl zejména výslech výše jmenovaného svědka, přičemž výsledky zbývajících dvou strážníků by nevnese do skutkového stavu žádné nové skutečnosti. Žalobce tento závěr nevyvrátil, když neuvedl, jaké že by to jiné skutečnosti potřebné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, mohly být z výpovědí jím navrhovaných svědků zjištěny. Jinými slovy, aby bylo možné vůbec uvažovat o tom, zda neprovedením navrhovaných výsledků byl porušen zákon, musel by žalobce tvrdit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k návrhu na provedení tohoto důkazu, tj. co měl a mohl z těchto výpovědí správní orgán zjistit ve prospěch žalobce. Takové tvrzení žalobce o těchto skutečnostech nebylo obsaženo ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v žalobě, proto soud neměl důvod bez žalobní námítky vyhledávat argumentaci směřující proti výše citovanému závěru žalovaného. V části IV. se pak žalobce opětovně zabýval doručením žalovaného rozhodnutí, přičemž touto otázkou se již soud zabýval v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Soud k této otázce pouze doplňuje, že pokud otec žalobce podal dne 18.5.2012 (žalovanému bylo doručeno dne 21.5.2012) písemnost, ve které oznámil žalovanému, že žalobce je v současné době v zahraničí a nemůže si písemnost, tj. sdělení o nabytí právní moci, uloženou na poště, převzít, tak pokud na tuto písemnost žalovaný nereagoval, tak takový postup neměl žádné právní následky. Žalované rozhodnutí vzhledem k jeho doručení zmocněnci žalobce, jak již soud výše uvedl, bylo právně účinné a rozhodnutí nabylo právní moci i bez toho, že by toto sdělení o nabytí právní moci žalobce neobdržel.

Zbývá dodat, že k doplnění žaloby ze dne 23.8.2012 nemohl soud přihlídnout, neboť toto soudní řízení je ovládáno zásadou koncentrační, když rozšiřovat žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, která v době podání doplnění žaloby již uplynula (§71 odst. 2 s.ř.s.).

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16.10.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová